

Lærerrefleksioner vedr. struktureret evalueringsdialog

Lærer, teknologi: ”Jeg har prøvet noget, hvor der var en elev, som var lidt svag i det, viste det sig, og han ville meget gerne støtte sig til sin computer. Og det havde vi en lille større dialog om, hvor jeg sagde, at det ødelægger det hele, ned med den, vi kan sagtens, men arh, han var usikker og så videre. Det var jeg faktisk ikke rigtig forberedt på, at han troede, at han skulle holde et oplæg. Det sagde jeg, at det er der ikke tid til, det er dialog, det handler om, og det bremser bare for dialogen og det gjorde i hvert fald, at jeg blev mere klar over, (...) at vi ridser nogen af de her spilleregler op, for at få dem med på, at det er den måde, vi gør det på. Så kan vi evaluere bagefter, hvad der er fornuftigt, og hvad der forvirrer.”

Lærer, fysik: ”Jeg synes, at den største udfordring var at få de der responselever til at give noget reel respons. Selvom jeg brugte det materiale I havde lavet (retningslinjer vedr. god feedback) og også snakkede lidt med dem selv om det, og sagde prøv nu at hør hvordan ville jeg fortælle, hvad for nogle spørgsmål ville jeg stille som I kunne stille. Det var meget rosende og de syntes faktisk, at selvom jeg syntes det var ret dårligt syntes de at det var ret godt. Det kan selvfølgelig sige noget om, at det er nogle gode mennesker, og det er altid rart, men det kan måske også sige noget om deres niveau, i virkeligheden, at de ikke er med på, at de kan ikke på samme måde som mig vurdere, at det faktisk er rimelig meget i hampen, noget af det der blev sagt. Og det er selvfølgelig også noget jeg kan bruge til noget, helt sikkert.”

Lærer, fysik: ”Jeg synes, at på mit hold der virkede det bedst anden gang. Første gang synes jeg, det var svært, og der talte vi også om, hvad det var, de efterlyste. Især de gode... I feedbackgruppen. Nu sagde de, at vi kan godt sige noget af det der var rigtigt og forkert, men vi ved ikke om det er fyldestgørende, altså hvis de stiller nogen forventninger til hvad forventer læreren egentlig at eleven skal svare på det der, hvornår er det tilstrækkeligt det som den elev der nu er i dialogen siger. Og det synes jeg egentlig, var meget godt, det viser både hendes niveau, kan man sige, men også det at hun kan sige noget der er rigtig eller forkert, men hun ved stadigvæk ikke om det er tilstrækkeligt til at honorere spørgsmålet fra læreren. Og der gjorde vi så simpelthen det, at jeg samlede op, det gjorde jeg begge gange; samle op og sige hvad ville jeg forvente at man ville have kunnet have uddybet mere end det her. (...) De startede også meget på det positive og rosende, men så også at det her det blev faktisk ikke helt klart for os og her fik du ikke helt sagt og det her forstod vi faktisk ikke. (...) Anden fungerede det sådan set virkelig godt, det samlede jeg så også op bagefter, men der kunne ligesom de bedre se, for vi gjorde næsten det samme anden gang som vi gjorde første gang, så mange af målene og spørgsmålene var magen til, så var de godt klar over, at ”hvor er det så vi skal hen ad her”, der var de bedre forberedt. Jeg havde lavet det lidt mere fagligt end jeg havde til første gang, så kunne de jo godt selv finde ud af at fylde noget mere på.”

Lærer, fysik: ”Jeg bad dem om at forholde sig til den progressionsplan jeg havde skrevet for at... så de havde et eller andet at hænge det op på, ikke. Det var f.eks. Det tror jeg har en afgørende faktor”

Lærer, matematik: ”Det virkede bedst anden gang. Eleverne ved ikke, hvornår det fokuseleven siger er tilstrækkeligt ift. lærerens forventninger, også selvom de godt kan sige hvad der er rigtigt og forkert. Jeg samlede selv op til sidst for at imødekomme det.”

Lærer, teknologi: ”En af mine udfordringer var, at jeg havde kommet til at vælge en elev, der var faktisk ret god ved et uheld. Så der var ikke så mange problemer at diskutere, der var en enkelt lille fejl jeg kunne falde over, og den feedback der var bagefter, den var også meget ”Nå, det var fint, det var rigtig godt” og vi brugte ikke engang den tid der var til feedbacken, ikke, og der var ikke rigtig nogen der havde noget mere at tilføje.”

Lærer, fysik: ”Jeg tror at en vigtig pointe er at fortælle de der fire elever at de er lige så meget på som den elev som er i... og at man gerne vil høre dem bruge nogle fagbegreber og man vil høre dem snakke fysik og det er grunden til at de er der.”

Lærer, biologi: ”Også det der med at man kan godt give hinanden feedback, det er ikke et spørgsmål om at være kritisk over for hinanden på den sådan ubehagelige måde. Det er et spørgsmål om at hjælpe hinanden.”

Lærer, teknologi: ”Eleverne har en eller anden form for loyalitetsfølelse. Det kan godt være, at den er misforstået, men den er der.” Lærer, fysik: ”Ja, nu har de præsteret og så skal man ikke rive det ned og sådan noget. Så lige meget om man lærer noget.” Lærer, matematik: ”Jeg tror også, at det er noget der skal læres, man kan så måske lave nogle klare regler, så de ligesom er med på setupet og så nogle benspænd så man lige som gør at de aktivt, så man træner dem i det.”

Lærer, biologi: ”Der er også nogen klasser, hvor det er vildt grænseoverskridende, hvor du ikke kan få nogen til at sige det, og så er der andre hvor du godt kan og så er der et eller andet med ligesom at få dem trænet. Så plejer det jo sjovt nok at være enten de mest højtråbende eller de fagligt dygtigste der starter med at komme ud efterhånden og godt vil sige noget, ikke. Men der synes jeg da at når man har gjort det tilpas mange gange med dem, plejer man godt at kunne træne dem over i en kultur, der hedder at man må altså godt ligesom give noget konstruktiv kritik af hinandens fremlæggelser, for eksempel, så det kunne man jo håbe også virker i det her, selvom det selvfølgelig er lidt det samme, men også noget andet, ikke. Men det er jo noget der skal trænes, det er ikke noget de gør frivilligt. Oftest.”

Lærer, fysik: ”Der er også en fordel ved de fem minutter, ikke, fordi den ene gang jeg har holdt det, så siger eleven bagefter pyha, det var fedt, det gik stærkt, ikke. Og det hører de andre elever jo, så det er ikke så farligt. Men det er jo en lille smule eksamensagtigt for eleverne og jeg selv har oplevet også lidt, jo at vi sætter os op og vi sidder særligt, og hele det arrangement, (...) det er lidt højtideligt og så er det rart for eleverne, det der med ”okay, fem minutter og hende der lige har været oppe siger at det går stærkt”. Det er ikke så farligt, fordi skulle det være en lille smule farligt, så er det hurtigt overstået, i hvert fald. Så man skal passe på med at udbrede det til alt for lang tid, for så tror jeg at eleverne bliver bange for det.”

Lærer, fysik: ”Mine elever de er meget glade for det og vi har aftalt, at vi fortsætter efter jul (...) så bliver det rigtig godt. For de synes faktisk at det fungerede, altså hele ideen med at det blev tydeligt hvad målene er, og hvad er det de har skullet, det synes jeg, det har fungeret godt. Men nu er det 3.g’ere, som jeg fortalte, og det er ikke et ret stort hold, der er kun 15 elever så det gør det jo også meget nemmere i forhold til hvis det havde været en 1.g hvor der havde siddet 30, så de er vant til at lave feedback. Men der er nogen, de synes at de mangler sådan en, når eleven bliver spurgt, man har en dialog, så er der nogen, de vil gerne sidde og tage noter til det hele. Og det får de jo ikke gjort på samme måde, for nu skal de være opmærksomme på at de sidder i feedbackgruppen, og hvad er det vi skal spørge om. Så de sagde at den elev der nu har forberedt sig og formentlig eller måske allerede har lavet sådan et dokument, måske kunne vi dele det i Google-drevet eller et eller andet. Så det har vi faktisk overvejet, om man kan gøre det, så den der nu sidder og forbereder sig intensivt til den dialog, kan dele det dokument med de andre. Det synes jeg egentlig, at det kunne være en god ide, fordi det er jo især sådan nogle pligttopfyldende unge mennesker der synes at vi sidder og skal være opmærksomme på når han siger noget rigtigt og forkert, så får man ikke ligesom hele essensen af det hele noteret ned.”